

Rettevejledning

1. Er købet et handels-, civil- eller forbrugerkøb?

Besvarelsen bør indeholde en diskussion af, om det er købelovens forbrugerkøbsregler eller reglerne om civil- eller handelskøb, der er gældende mellem parterne. At der er tale om et forbrugerkøb må afvises, da Ernst ikke hovedsageligt handler uden for sit erhverv, jf. købelovens § 4 a. Bilen skal jo først og fremmest anvendes i forbindelse med Ernsts erhvervsaktiviteter. Dette understøttes af, at han vælger en særlig farve, som matcher hans firmalogo. Købet må herefter kvalificeres som et civilkøb, da Ernst ikke falder ind under kategorien handlende i købelovens § 4, stk. 2.

Litteratur: Købsretten, 7. udg., s. 50-55 og 223-229.

2. Giv en begrundet redegørelse for, om Ernst Elkær er berettiget til at hæve handlen.

Efter købelovens § 42 kan et køb kun hæves, såfremt det købte er behæftet med væsentlige mangler, og der er reklameret rettidigt herover.

Mangelsvurderingen er den samme, uanset om købet kvalificeres som genus eller species, jf. købelovens §§ 42-43, og det anses ikke som en fejl, såfremt de studerende besvarer spørgsmålet under henvisning til købelovens § 43.

Reklamation over mangler i civilkøb skal efter købelovens § 52 ske uden ugrundet ophold. Køber har pligt til at foretage en almindelig undersøgelse ved modtagelsen, men den skærpede undersøgelsespligt, som foreskrives for handelskøb i § 51, gælder ikke. Da begge de påberåbte mangler er af en sådan karakter, at de ikke lader sig konstatere umiddelbart efter leveringen, men kræver længere tids kørsel hhv. særlig sagkyndighed, kan Ernsts reklamation ikke afvises som for sen.

At farven afviger en anelse fra det aftalte, kan ikke i sig selv anses for en væsentlig mangel, da farveforskellen ikke er synlig for personer uden særlig sagkyndighed.

Mht. den påberåbte lave kørselsrækkevidde er det Ernst, der bærer bevisbyrden for, at der overhovedet foreligger en mangel. Denne vil han ikke kunne løfte, da han for det første er stillet i udsigt, at de 410 km er det maksimale, jf. formuleringen "op til", og da det for det andet ligger fast, at alene forskelle i kørestil kan medføre afvigelser på op til 15 % af en angiven distance. 15 % af 410 km er 61,5 km, hvorfor den distance, som Ernst kan køre, befinder sig inden for det spektrum, der berettiget kan forventes.

Samlet må derfor konkluderes, at bilen alene er behæftet med en uvæsentlig mangel i form af en forkert farvenuance, hvorfor der ikke kan hæves.

Litteratur: Købsretten, 7. udg., s. 86-88, 153-157, 159-167 og 204-205.

3. Skal en person, der måtte have lyst til at købe bilen af Ernst Elkær, og som inden handlens indgåelse får oplyst, at bilen er pantsat for 700.000 kr. til Jyllandsbanken, respektere bankens pantet?

Svaret herpå kan udledes modsætningsvist af reglen i tinglysningslovens § 42 d, stk. 1, om retsvirkningen af tinglysning i bilbogen. Heraf fremgår, at underpant, som der er tale om her, skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i *god tro* indgås om køretøjet. Et utinglyst underpant er derfor beskyttet mod senere aftaler, der indgås med en erhverver i ond tro, dvs. en erhverver, der har kendskab til pantsætningen, hvilket er tilfældet i opgaven. Køberen i ond tro skal således respektere panteretten.

Litteratur: Dansk privatret, 21. udg., s. 499-500.

4. Skal Skattestyrelsen respektere bankens panteret, hvis en repræsentant for Skattestyrelsen, inden udlægget blev foretaget, fik oplyst, at bilen var pantsat til Jyllandsbanken?

Svaret her er det modsatte af svaret på spørgsmål 3, idet tinglysningslovens § 42 d, stk. 1, ikke opstiller krav om, at en retsforfølgende kreditor skal være i god tro. Skattestyrelsen kan således ekstingvere den utinglyste panteret, når udlægget er tinglyst i bilbogen, jf. § 42 d, stk. 4.

Litteratur: Dansk privatret, 21. udg., s. 499-500.

5. Redegør for retsstillingen mellem Anne Arnesen og Ernst Elkær på baggrund af de fremsatte krav.

Camilla Caster optræder som fuldmægtig for Anne Arnesen, idet Camilla Caster ikke blot skal *overbringe* en meddelelse til Ernst Elkær, men har bemyndigelse til at indgå aftaler med ham i Anne Arnesens navn og for Anne Arnesens regning. Anne Arnesen kan herefter ikke påberåbe sig ugyldighedsreglen om forvanskning af meddelelser i aftalelovens § 32, stk. 2.

Der er tale om en § 18-fuldmagt. Anne Arnesens e-mail til Camilla Caster er ikke rettet til Ernst Elkær (sml. aftalelovens § 13), og e-mailen fremtræder heller ikke efter sit indhold som *beregnet* til forevisning for Ernst Elkær (sml. aftalelovens § 16). Endvidere omfatter Camilla Casters stillingsfuldmagt, jf. aftalelovens § 10, stk. 2, ikke den foretagne disposition, idet cykelbude hverken efter lov eller sædvane er beføjet til at indgå og forhandle aftaler om salg af arbejdsgiverens varer.

Omfanget af Camilla Casters bemyndigelse, jf. aftalelovens § 18, må herefter udledes af e-mailen fra Anne Arnesen og dennes efterfølgende mundtlige præcisering over for Camilla Caster. Herefter har Camilla Caster alene bemyndigelse til at sælge tre skjorter. Ved at indgå aftale om fem skjorter har hun overskredet sin bemyndigelse, hvorefter udgangspunktet er, at Anne Arnesen alene er bundet over for Ernst Elkær for så vidt angår salget af tre skjorter, jf. aftalelovens § 11, stk. 2.

I forhold til de to sidste skjorter må det imidlertid overvejes, om Anne Arnesen alligevel bliver bundet som følge af passivitet. For et sådant resultat taler bl.a., at Anne Arnesen forholder sig passiv i to uger, selvom hun med Ernst Elkærs e-mail af 26. maj 2020 og den samtidige pengeoverførsel har en meget klar anledning til at bringe Ernst Elkær ud af vildfarelsen. Det afgørende ved bedømmelsen er, at der foretages en kvalificeret diskussion af, om Anne Arnesen er bundet ved passivitet.

Litteratur: Grundlæggende aftaleret, 4. udg., s. 205-211, 252, 260-262, 267 og 271-280.

6. Giv en begrundet redegørelse for Anne Arnesens adgang til at kræve erstatning hos Danny Damgård for skaden på budcyklen.

Danny Damgård har handlet culpøst ved at komme til at vælte budcyklen. Han er derfor som udgangspunkt erstatningsansvarlig over for Anne Arnesen for den fulde skade.

Imidlertid har Camilla Caster medvirket til skaden under udførelsen af sit arbejde for Anne Arnesen. Reglerne om passiv identifikation indebærer herefter, at Anne Arnesens krav mod Danny Damgård må nedsættes, idet den af Camilla Caster udviste uagtsomhed må vurderes, som om der forelå egen skyld fra Anne Arnesens side.

Det anførte gælder, uanset om Camilla Casters samtale med Danny Damgård betragtes som et svinkeærinde, idet svinkeærindet i så fald har den fornødne tilknytning til tjenesten, jf. nedenfor under spørgsmål 7.

Da Camilla Caster og Danny Damgård efter det oplyste har udvist samme grad af uagtsomhed, må Anne Arnesens erstatningskrav mod Danny Damgård nedsættes til halvdelen, dvs. 250 kr.

Litteratur: Lærebog i erstatningsret, 9. udg., s. 475-478.

7. Giv en begrundet redegørelse for retstillingen mellem Julius Jensen, Camilla Caster, Danny Damgård og Anne Arnesen for så vidt angår skaden på racercyklen.

Julius Jensen – Camilla Caster:

Camilla Caster har handlet culpøst ved at komme til at vælte budcyklen, som herefter væltede racercyklen. Hun er derfor som udgangspunkt erstatningsansvarlig over for Julius Jensen for den fulde skade på racercyklen.

Efter erstatningsansvarslovens § 23, stk. 2, 1. pkt., kan Camilla Casters erstatningsansvar imidlertid "... nedsættes eller bortfalde, hvis det findes rimeligt under hensyn til de i stk. 1 nævnte omstændigheder og til skadelidtes interesse." Bestemmelsen finder anvendelse, uanset om Camilla Casters samtale med Danny Damgård betragtes som et svinkeærinde, jf. nedenfor i relation til forholdet mellem Julius Jensen og Anne Arnesen.

Ved vurderingen efter erstatningsansvarslovens § 23, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, har det særligt betydning, at Camilla Caster alene har udvist simpel uagtsomhed, og at hendes stilling placerer hende nederst i tøjforretningens hierarki. Herefter bortfalder Camilla Casters erstatningsansvar over for Julius Jensen.

Litteratur: Lærebog i erstatningsret, 9. udg., s. 175-178.

Julius Jensen – Danny Damgård:

Danny Damgård har ligesom Camilla Caster handlet culpøst ved at komme til at vælte budcyklen, som herefter væltede racercyklen. Danny Damgård er derfor erstatningsansvarlig over for Julius Jensen for den fulde skade på racercyklen.

Julius Jensen – Anne Arnesen:

Skaden på Julius Jensens racercykel er forårsaget af Camilla Caster (i fællesskab med Danny Damgård), som er ansat hos Anne Arnesen. Udgangspunktet er herefter, at Anne Arnesen ifalder erstatningsansvar over for Julius Jensen, jf. Danske Lov 3-19-2.

Det bør overvejes, om den skadegørende handling har den fornødne tilknytning til tjenesten, idet skaden forvoldes, mens Camilla Caster har en privat samtale med en bekendt. Imidlertid stilles der ikke i retspraksis store krav for at anse den skadegørende handling for omfattet af arbejdstagerens tjeneste. Da Camilla Casters møde med Danny Damgård på vejen til postekspeditionen opstår tilfældigt, uden at Camilla Caster afviger fra sin ”planlagte” rute, og da ”svinkeærindet” alene består i, at Camilla Caster snakker med en bekendt, har den skadegørende handling den fornødne tilknytning til tjenesten.

Herefter er Anne Arnesen erstatningsansvarlig over for Julius Jensen for skaden på racercyklen, jf. Danske Lov 3-19-2.

Litteratur: Lærebog i erstatningsret, 9. udg., s. 170-172.

Den indbyrdes fordeling af ansvaret mellem Danny Damgård og Anne Arnesen:

Det følger af ovenstående, at Danny Damgård og Anne Arnesen begge er erstatningsansvarlige. Danny Damgård og Anne Arnesen hæfter derfor solidarisk over for Julius Jensen, og det må herefter afgøres, hvordan ansvaret skal fordeles indbyrdes mellem skadevolderne.

Den indbyrdes fordeling af ansvaret mellem flere solidarisk ansvarlige skadevoldere er reguleret i erstatningsansvarslovens § 25. Da hverken Danny Damgård eller Anne Arnesen er dækket af en ansvarsforsikring, skal ansvaret fordeles efter ”... hvad der under hensyn til ansvarets beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt”, jf. erstatningsansvarslovens § 25, stk. 1.

Ved denne vurdering taler det på den ene side for at placere det endelige ansvar hos Danny Damgård, at det kun er ham, der har handlet culpøst. Anne Arnesen er således alene erstatningsansvarlig, fordi *hendes arbejdstager* har handlet ansvarspådragende. På den anden side kan der også nævnes flere forhold, som taler for at placere det endelige ansvar hos Anne Arnesen, herunder risikosynspunkter og sociale og økonomiske forhold.

Det afgørende ved bedømmelsen er, at de studerende behandler spørgsmålet efter erstatningsansvarslovens § 25, stk. 1, og foretager en kvalificeret diskussion under inddragelse af relevante momenter.

Litteratur: Lærebog i erstatningsret, 9. udg., s. 493-495.